

ÖRÖKMÉGSÉS

ÖRÖKMÉGSÉS

ÖRÖKMÉGSÉS

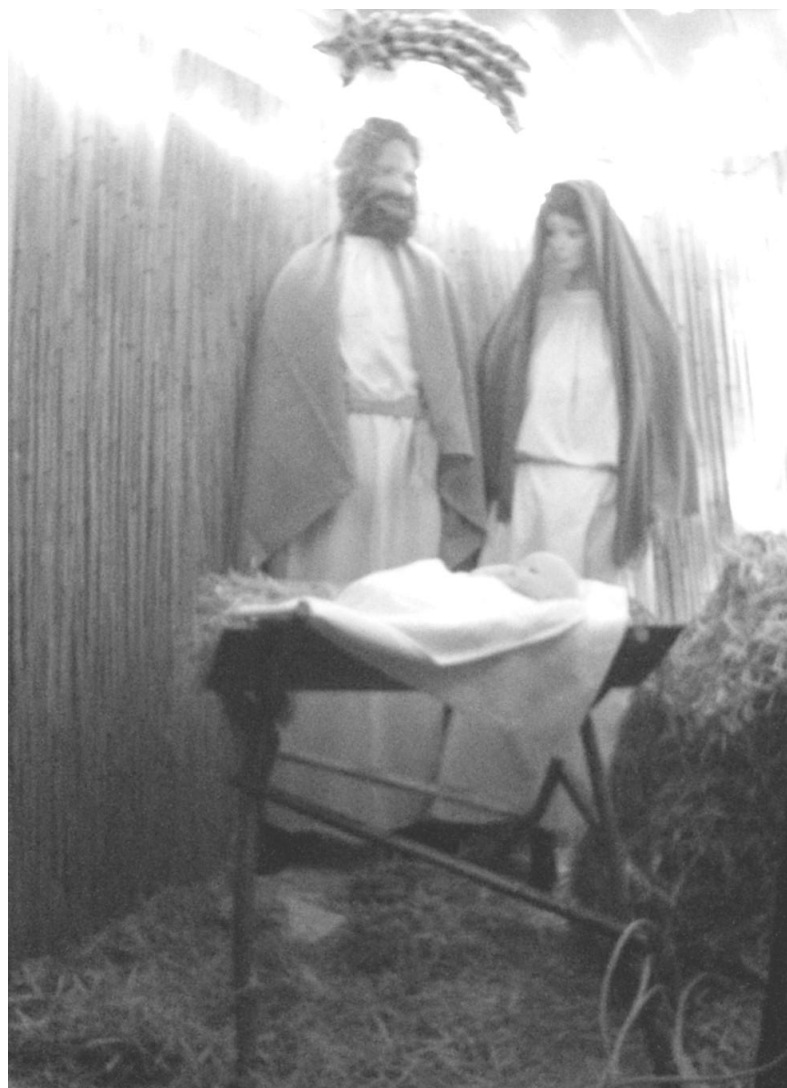
A BAJSAI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG TÁJÉKOZTATÓJA
• VII. évfolyam, 2. (14.) szám • 2009. karácsony

Karácsony ünnepére

Íme, elérkezett újra szent karácsony, Megváltó Jézusunk születésnapja. Volt idő, amikor meghittebb légkörben emlékeztünk meg róla, és nem csak a naptárakban volt ez a nap piros betűs ünnep, hanem a hívek szívében is fontos helyet foglalt el ez a dátum. A katolikus keresztények házai ilyenkor templommá változtak, a benne lakók ruhái és kedélye is ünnepies színt öltött. A szülők hónapokon át készítették gyermekeiket a nagy napra: az ártatlan sereg rebegő örömmel várta a kis Jézuskát, vele együtt örültek a korosabbak is, sőt az őszhajú öregek arcedőin is a megindulás könnyei csillogtak. Talán boldog gyermekkoruk jutott eszükbe, talán az a gondolat fordult meg fejükben, hátha ez lesz az utolsó karácsonyuk. A lényeg mindenképpen az, hogy életük alkonyára éppen úgy, mint egykor annak hajnalára a Jézusban való hit vetette aranysugarát. Gyermekkorukban szüleiktől tanulták, hogy egyedül Jézusban van üdvösség, s hogy nem adatott ezen a néven kívül más név, amelyben üdvözülhetnénk, az ünnep tárgya, az örömmek oka tehát Jézus, a Megváltó, Isten Fia, aki az elrendelt időben emberré lett, és Szűz Máriától e világra született.

És most? Most? Hát most bizony sok tekintetben másképp van...

A naptár vörös betűi ünnepet mutatnak, de kérdés, hogy ünnep-e ez a szívekben is? Van oka e kérdésnek, ha meggondoljuk, hogy napjainkban sok keresztény valóságos irtó hadjáratot visel Jézus Krisztus ellen. Sérti őket a kereszt, mint fájós szemet a napfény. Ahol csak lehet, kiszorítják Jézust a szállásról, mint egykor Betlehemben. Sok keresztény becsmérlően beszél Jézusról, szégyelli őt imádni, keresztjét semmibe veszi, tanítását, törvényeit megveti, s ehhez dicsőséget keres.

A bajsai Betlehem 2009-ben

Vigasztaljon mindnyájunkat a Jézus Krisztusba vetett hit. Lélekben menjünk el Betlehembe, és lássuk meg a dolgot, s leborulva imádjuk a kisdedet, a mi Üdvözítőnket. Emberi szemmel nézve különösnek tűnik, hogy az Isten Fia jászolban fekszik, de tudnunk kell, hogy Isten semmit sem tesz elegendő ok nélkül, bizonyára ezt sem tette úgy. Mérhetetlen a távolság, amely a halandó embert az örökkévaló Istentől elválassza, de még mélyebbre vájta a közöttük lévő szakadékot a hálátlanság, amelyet az ember, a teremtmény az ő teremtője, az Isten ellen elkövetett, midőn parancsát megszegte. A boldogságnak vége lett, de az arra való vágyódás megmaradt a szívében. Keresi a boldogságot, szinte epedve keresi, de minél tovább keresi annál inkább megtapasztalja, hogy azt hiába keresi itt a földön, csak biztat, és föl, az egekre mutat. De az ég oly magas, hogyan jusson az ember odáig? Pedig oda kívánczik. Lelkében sokszor mondja önmagának: „Bár fölből lettem, földön lakom, földből élek, mégis érzem, hogy ahol a sok szép csillag ragyog, én is oda való vagyok”. Íme, ez az egyik oka annak, hogy Jézus alacsony sorsban született, és az egekbe vágyakozó ember útját egyengesse ugyanoda. A jászol, amely Megváltónk bölcsőjéül szolgált, egyúttal az emberi méltóság bölcsője is, amelyet az által, hogy emberi testet öltött magára, helyre is állított, s eképpen az embernek Istennel való kapcsolatát szembetűnővé tette. A betlehemi istálló mily magasztos gondolatokra, mily lélektani elmélkedésre nyújt alkalmat, mennyi lelki öröme, mennyi édes vigasztalásnak forrása. Nem lehet tehát feltűnő, öntudatos katolikus előtt nem is lehet feltűnő, hogy édes anyaszentegyházunk e nagy napon ebbe az istállóba vezeti figyelmünket, mert Jézus születésének ünnepnapján hol lehetne másutt a helyünk, mint Jézus bölcsőjénél? A testi szemeinkbe ötlő szegénység, a kincs és emberi tisztesség hiánya, minket ahelyett, hogy visszataszítana, inkább erősen vonz édes Megváltónkhoz, aki a jászolt, amelyben fekszik, azon aranyhíd karfájává tette, amelyen bennünket a kárhozát tátongó örvénye fölött Istenhez vezet. Dicsőség, dicséret és imádás ezért Neked, szegénységben született édes Üdvözítőnk, most és mindörökké, Amen!

/Böde József karácsonyi szentbeszédéből-1924./

Az év utolsó estéjére

Még néhány nap, és egy év eltűnik megint mögöttünk. Egy év! Öngáiban véve ez parányi része az időnek az örökkévalósághoz képest csekélyebb, mint egy csepp a tengerben, de az ember rövid életét tekintve nem jelentéktelen az arra való figyelmeztetésre, hogy az idő múlik, mint az árnyék, gyorsan tűnik, mint a gondolat, nincs erő, ami megállítsa, nincs hatalom, amely az eltűnt perceket visszahozza. A halandóság törvénye szünet nélkül ragadja el zsákmányait, a múlandóság hideg szele folyvást verdesi arcunkat, a sírhalmok szemünk előtt szaporodnak, lépésről-lépésre közelebb jutunk a helyhez, ahol talán holnap a mi sírunkat ássák majd. Ha körülnézünk a templomban is, többekre emlékezünk, akik az előbbi évek alkonyán még itt voltak köztünk, de most már nincsenek. Mi még itt vagyunk, de meddig leszünk, ki tudja? Senki sem tudja, mert Szent Bernát szavaival szólva semmi sem oly bizonyos az emberi dolgokban, mint a halál, de semmi sem oly bizonytalan, mint a halál órája, nem kímél a halál senkit-, az öregeknél az ajtóban, a fiataloknál pedig lesben áll. Ezt

minden ember tudja, de nem minden ember vési szívébe, nem mindegyik fordítja lelki hasznára. Aranyszájú Szent János mondja: „Kettős életet szerzett számunkra Isten, a jelent és a jövőt”. A jelent küzdelemmé, a jövőt jutalommal rendelte. Van lelkünk, amelynek hazája nem a föld, hanem maga az ég, élete és tápláléka az erény, gyönyörűsége az Isten és ember iránti szeretet. Nincs minden a földhöz kötve, hanem túlterjed a múlandóságon, túl a látható világon. Becsüljük meg emberi kiváltságunkat, amely abban áll, hogy a

teremtények között egyedül az ember az, aki elhunyt szeretteinek hamvait tiszteletben tartja. És miért? Mert egy titkos szent szózat mondja nekünk, hogy azok, akiket eltemettünk, nem haltak meg egészen, hogy a sírban való elszenderülés nem tart örökké, mert a halál nem más, mint átváltozás a megdicsőülésre. A kereszt, amelyet a sírunkra tűznek, az örök élet jelképe, amelyen, mint Szent Ágoston mondja, azért halt meg Jézus, hogy örökké éljünk. Hogyne élne az örökké halandó, akiért meghalt az örökkévaló. Se örömben, sem bánatban ne feledjük, hogy a föld nem rendeltetésünk helye, úgy éljük földi életünket, hogy miattuk ne kockáztassuk az örökkévalót, sőt, úgy éljük a múlandó életet, hogy általa elnyerjük a boldog örök életet. Jusson eszünkbe gyakrabban Szent János mondása: „Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, de lelkének kárát vallja, mert ki ad lelkének váltságot, ha azt elveszti?” Keressük mindenek előtt Isten országát és igazságát. A Jóisten a többi megadja, amire szükségünk van.

Életünk és halálunk Isten kezében van, minden jó és tökéletes adomány tőle származik. Imádkozzunk a Mennyei Atyához, hogy adjon örök nyugalmat azoknak, akiket a hanyatló évben közülünk magához vett, az élőkre pedig árássa ki testi és lelki áldásait, vigasztalja meg az elkeseredetteket, gyógyítsa meg a betegeket, törölje le az özvegyek és árvák könnyeit, adjon kenyeret a szűkölködőknek, adjon boldog új esztendőt a mi Urunk Jézus Krisztus által, Amen!

/Németh Béla plébános szentbeszéde-1941./

Örökmécsestől ÖrökmécseSIG

- Templombúcsúnk napján az idén is zsúfolásig megtelt a templom. Ez alkalommal hat pap mutatta be a szentmisét: Gyetvai Imre, Brasnyó Ferenc, Utcái Róbert és Tóth József lelképásztorok. Az ünnepi szónok ft. Brasnyó Ferenc kishegyési (11 évig bajsai) plébános volt. Ezúton is köszönjük neki a szívhez szóló szentbeszédet.
- Az idén a templomban és a plébánián is nagyszabású felújítást végeztünk. Március 3-tól november 1-ig folyamatosan mesterek dolgoztak a plébánián vagy a templomban. Villanyszerelő, kőműves, szobafestő, festő és vízvezeték-szerelő váltogatta egymást. A plébánián sor került a süllyedő falrész alapjának betonhíddal való megerősítésére (amit az előregedett vízvezetékcső szivárgása okozott). A plébánián néhol 80 cm magasságig lejött a vakolat a felszivárgott talajvíz miatt. Az egész plébánián elszigeteltük a falat, és minden helyiséget átmeszeltetünk, hogy egészségügyi szempontból és esztétikailag is megfeleljen a követelményeknek. Az ebédlőben felszedtük a rothadásnak indult parkettát a nagyfolyosón lévő apró darabokra tört cementlapokkal együtt, és ezeket a helyiségeket lebetonoztuk. Némely helyiséget még ft. Molnár András plébánossága (1974-1986) alatt meszelték. A templomban a következő felújítások történtek: 21 db szék, 2 db virágtartó és egy asztal átfestése a szentélyben, lépcső készült az oltár elé, a keresztút szüette szoborcsoportjának felújítása és újrafestése, a mellékoltár zsámolyának és a keresztelőkút dobogójának megjavítása és újrafestése, a templom belépője és a szélfogó ajtó átfestése, a kórusfeljáró bemeszelése, a sekrestye falának részleges szigetelése és átfestése a sekrestyében lévő ajtókkal együtt, a villanyhálózat korszerűsítése a sekrestyében és a gyóntatószéknél, a hagyományos izzók átcserélése energiatakarékos izzókra a plébánián és a templomban (80 %-os áram megtakarítás). Az úrnapi kápolnák elkorhadt ajtóinak vasajtóra való lecserélése és a kápolnák külső illetve belső festése. Kerékpártartó elhelyezése a templomkertben.

Ezek a munkálatok már régen vártak magukra. A Jóistennek és a kedves bajsai híveknek köszönve valósulhatott meg mindez.

- Hatodik éve már, hogy a karácsonyi csomagok a „Deni” magánkereskedésben készülnek. Az ügyes kezű elárúsítók ötletesen változatos, ugyanakkor a szegény anyagi keretek közé férő csomagokat állítanak össze évről-évre, a gyermekek nagy örömére. Ebben a boltban készültek az előző években a Kishegyésre és Feketicsre szánt csomagok is, az idén pedig Moravicára és Pacsérra is a fent említett üzletből „viszi Jézuska az ajándékokat”. Francisković Dejan, bolttulajdonos minden alkalommal

jutányos áron adja a csomaghoz valókat. Deninek külön köszönjük az ajándékokba csomagolt almát, Szuhanó Józsefnek pedig a mézet.

- A hívek jóvoltából a karácsonyesti szentmisén 130 csomagot osztottunk szét a gyermekek között. Az egyik fenyő Raffai Anica, a másik Damján József adománya. Az ajándékozónak és a segítőknek itt is köszönetet mondunk!
- Mintegy hat heti szünet után Jézus születésnapjára ismét kong a nagyharang. Amikor nem szól, akkor érezzük csak igazán, hogy mennyire fontos mindennapjainkban.

Figyelem!

- Január 6-án kezdődnek a házszenelések. Aki szeretné megszenteltetni otthonát, az január 7-ig jelentse óhaját a Plébániahivatalban.
- **Az elsőáldozás** 2010. május 16-án lesz a 11,30-kor kezdődő szentmisén.
- **A bérnálás** június 5-én, szombaton 17 órakor lesz templomunkban. Imádkozzunk elsőáldozóinkért és bérnálóinkért, hogy méltóképpen felkészüljenek a szentségek vételére.

A 2009-es év anyakönyvi hírei:

A keresztség szentségében részesültek: Turuc **LEONTINA** (Alfréd és Németh Annamária lánya), Gere **DOMINIKA** (István és Boros Tamara lánya), Bilicki **DIANNA** (Bilicki Bujdosó Ildikó lánya), Petrás **BARBARA** (János és Galambos Daniella lánya), Égető **DOROTTYA** (László és Vaszlavik Renáta lánya), Szukola **ZSOLT** (István és Kiss Eleonóra fia), Lovas **DÁVID** (József és Váci Tímea fia), Nagy **MARCELL** (Andor és Szabolcsi Szilvia fia), Francišković **ALEKSANDAR** (Aleksandar és Szász Erzsébet fia), Saffer **ZSOMBOR** (Frigyes és Suták Mónika fia).

Elhunytak: Bajcsiné Ocsenás Erzsébet (1955), Teichmanné Kovács Rozália (1926), Horváth László (1956), Dudásné Kiss Katalin (1933), Klémánné Gyurec Piroska (1930), Mártonné Fekete Piroska (1920), Ocsenásné Tóth Julianna (1939), Horváth István (1932), Máténé Szokolai Ilona (1946), Horváth István (1924), Kurina Géza (1955), Hajdú István (1948), Jakabné Pivaresik Mária (1926), Kókai Ferenc (1949), Herbut Katalin (1936), Damjáné Szungyi Rozália (1926), Szuhanóné Urbán Katalin (1920), Vadóc Péter (1954), Kovácsné Fürstner Katalin (1934), Kajláné Kovács Ilona (1919), Kovačič Bondža Andra (1924), Hajdúné Fejős Mária (1923), Klebecskó Lajos (1946), Fehérné Vadászi Gizella (1929), Gubik Géza (1942), Szabó István (1934), Ocsenás Péter (1948), Csernekné Ocsenás Mária (1919), Apró Zoltán (1919), Huszár András (1936), Krnácsné Homogyi Piroska (1923), Zsarnainé Bederka Anna (1929).

Házasságot kötött: Gere István és Boros Tamara, Szukola Zsolt és Petri Gabriella, Lovas József és Váci Tímea.

**BOLDOG KARÁCSONYT ÉS ÁLDÁSOS ÚJ ESZTENDŐT KÍVÁNUNK
MINDEN BAJSAI POLGÁRNAK!
SVIM GRAĐANIMA BAJŠE ŽELIMO SRETNE BOŽIČNE PRAZNIKE
I NOVU GODINU!
VESELÉ VIANOCE A ŠŤASTLIVÝ NOVÝ ROK PRAJEME
VŠETKYM OBČANOM BAJŠE!**

ÖRÖKMÉCSÉS

Kizárólag a bajsai hívek belső használatára kiadja a bajsai Római Katolikus Plébániahivatal. A lapot önkéntes adományokból tartjuk fenn, és kereskedelmi forgalomba nem kerül. Felelős szerkesztő: Tóth József plébános. Sokszorosította a topolyai FOTO RIND műterem. Példányszám: 300.

24300 BAČKA TOPOLA
NARODNI FRONT 4
TEL: (024) 711-863